

nashromáždila. Výkresy ze školky, vysvědčení ze sedmé třídy, dopis od školy s poděkováním, že jsem zastavila střelecký útok. Mámě přišlo, že k sobě tyhle věci nějak patří.

Dávala takhle najevo svou nezlomnou naději. Naději, že jednoho dne budu zase „v pořádku“, i když si nejspíš ani nepamatovala, kdy naposled jsem „v pořádku“ byla. Když nad tím tak přemýšlím, tak si to nepamatuju ani já. Bylo to před střelbou? Předtím, než do Nickova života vstoupil Jeremy? Předtím, než se táta s mámou začali nesnášet a já začala hledat někoho, něco, co mě z toho neštěstí vytáhne? Tehdy, když jsem ještě měla rovnátka a nosila pastelové svetry a poslouchala hitparádu a myslela si, že život bude jednoduchý?

Budík se rozezněl nanovo, a když jsem po něm hrábla, srazila jsem ho omylem na zem.

„Valerie, dělej!“ zakřičela. Představovala jsem si ji s telefonem v ruce, s prstem nachystaným na devítce. „Škola začíná za hodinu. Vzbud' se!“

Ovinula jsem se okolo polštáře a civěla na koně vytištěné na tapetě. Odmalička, kdykoli jsem se dostala do potíží, jsem si lehala na postel a zírala na ty koně a představovala si, jak na jednoho z nich naskakuju a odjíždím pryč. Jedu, jedu, jedu, vlasy plavou za mnou, kůň se nikdy neunaví, nevyhladoví a já na světě nikdy nepotkám jinou duši. Otevírají se přede mnou nekonečné možnosti.

Teď ti koně vypadali jen jako mizerné malůvky na dětské tapetě. Nikam mě neodvezli. Nemohli. Já to věděla a připadalo mi to moc smutné. Jako by můj život byl jenom velký pitomý sen.

Od kliky u dveří jsem zaslechla cvakání a zaúpěla jsem. No jasně – klíč. Nějak se stalo, že doktor Hieler, který mi většinou jednoznačně strnil, dal mámě svolení použít klíč a vlézt mi do pokoje, kdy se jí zachce. *Jen pro případ*, že jo. *Jako pojistku*, že jo. *Je tu ta otázka sebevraždy*, že jo. Takže kdykoli jsem jí teď neodpověděla na zaklepání, vlezla prostě dovnitř, s telefonem v ruce, jen pro případ, že by vešla a já ležela v kaluži žiletek a krve na svém koberečku ve tvaru sedmikrásky.

Sledovala jsem pohyb kliky. Nic než sledovat to z polštáře jsem dělat nemohla. Vplížila se. Měla jsem pravdu. V ruce měla telefon.

„Už ses probudila, to je fajn,“ řekla. Usmála se a přispěchala k oknu. Zvedla ruku a roztáhla žaluzie. Zamžourala jsem v brzkém ranním sluníčku.

„Ty máš kostýmek,“ podivila jsem se a zakryla si oči předloktím.

Volnou rukou sjela dolů a uhladila si u stehů sukni velbloudí barvy. Váhavě, jako by se vyšňořila prvně v životě. Chvilku vypadala stejně nejistě jako já, až mi jí bylo líto.

„Jo,“ odpověděla a stejnou rukou se poplácala vzadu po vlasech. „Víš, říkala jsem si, že když jdeš zpátky do školy, měla bych se zkusit vrátit naplno do práce.“

S trochou námahy jsem se posadila. Vlasy mi přišly vzadu nějak splácnuté z toho, jak jsem dlouho ležela, a v noze mě trošku píchalo. Nepřítomně jsem si pod příkrývkou promnula důlek ve stehnu. „První den, co jdu školy?“

Přišla ke mně ve velbloudích podpatcích vysokým krokem přes hromadu špinavého prádla. „No... jo. Už je to několik měsíců.“